

LUČKA

VERSKI LIST
ZA MLADIHO

1939-40

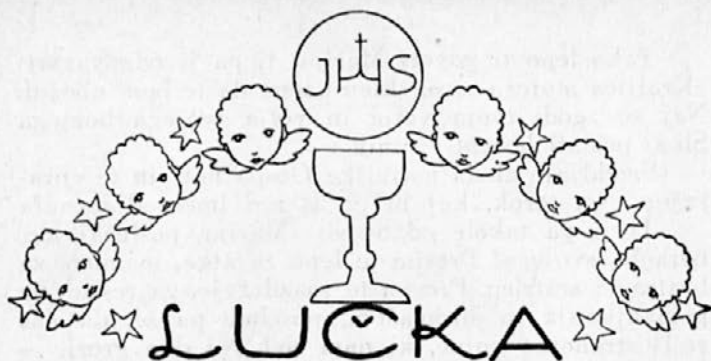
Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okence za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Kristus, kraljuj!
Kristus, zmaguj!
V hostiji sveti
nam gospoduj!

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

LETO V.

MAJ 1940

Štev. 9

Zvonček vas kliče.

V mesecu majniku vas vabi vsak večer zvonček k šmarnicam. Ali rad poslušáš glas tega zvončka? Ali se mu rad odzoveš? Ali si vsak dan pri šmarnicah?

Premagaj se! Vsak dan stopi pred nebeško Gospo in jo vprašaj: »Marija, tvoj zvonček me je pripeljal k tebi. Kaj želiš od mene?« Nebeška Mati ti bo odgovarjala: »Hočem, da ljubiš mojega božjega Sina in mene. Hočem, da se iznebiš svojih grehov, ki tako kruto žalijo Jezusa in mene. Hočem, da prenehaš biti neubogljiv in trmast do svojih staršev. Hočem, da zatreš v sebi nevoščljivost in skopost, prepirljivost in laž. Hočem da prejmeš vsaj vsako nedeljo v majniku sveto obhajilo, če ga ne moreš vsak dan. Hočem, da postaneš prekrasen zvonček lepega zgle-da, s katerim boš tudi druge otroke vodil k šmarnicam. Hočem, da postaneš svetnik!«

Tako lepo ti govori Marija; ti pa ji odgovarjaj: »Kraljica mojega srca, sklenil sem, da te bom ubogal. Naj se zgodi tvoja volja in volja tvojega božjega Sina: postati hočem svetnik.«

Smehljaje gleda majniška Gospa nate in te vprašuje: »No, otrok, kaj bi pa ti rad imel od mene?«

Ti ji pa takole odgovori: »Marija, poslušaj me, beračka svojega! Prosim te lepo za atka, mamico, za bratca in sestrice. Prosim te za zdravje, za rešitev iz pomanjkanja in siromaštva, posebno pa še, da nas rešiš strahotne vojne, ki nam sleherni dan grozi. — Prosim te tudi za letošnje prvoobhajančke, da bi vsi Jezusa vredno prejeli. Prosim te dalje za vse otroke na Poljskem, na Češkem in na Finskem, ki so ostali brez staršev in so pripuščeni samim sebi. Prosim te za tiste dečke in deklice, ki so padli v roke zlobnih pohujšljivcev...!«

Obrni se na ta način k majniški Kraljici z vsem zaupanjem in prepričan si lahko, da bo Marija uslišala sleherni tvojo prošnjo pri šmarnicah.

Majniška Roža.

*Najlepše cvetke sem nabrala
in z venčkom kip sem Tvoj obdala,
Kraljica mojega srca,
prekrasna Roža majniška!*

*Marija, Mati mi ostani,
mladost mi nežno čuvaj, brani;
da ostanem zvesta Ti vse dni,
z varstvom svojim me podpri!*

Počivavšek Gabriela.

Počivavšek Gabriela.

*Lučkarji! Ta mesec izpolnajte »Jezusove dneve«
majniški Kraljici na ljubo, da bo izprosila mir zbegani
Evropi.*

Majniška Kraljica, izprosi mir Evropi!

Važno opozorilo vsem Lučkarjem!

Izšlo je že osem števil »Lučke« in upamo, da ste z njo letos prav zadovoljni. Toda vedite, da imamo tudi mi veliko prošnjo do naših naročnikov. Večina izmed Vas še sedaj nima popolnoma poravnane naročnine ali pa sploh še nič. Zato smo se odločili, da tem počasnejšem 10. številko »Lučke« ne bomo poslali! Torej, če ne želite, da se Vaše zadovoljstvo ne spremeni v žalost, pohitite in denar pošljite!

Uprava »Lučke«.

Janez Veider:

Mali junak Tonček.

Tonček malo pred smrtjo.

srečal sosednjega župnika. Ni prej odnehal, da se je gospod vsedel na oslička, Tonček pa je peš hitel zraven. Prav do župnišča je jahal duhovnik, dečko pa je imel še dolgo pot nazaj domov. Zato sta hitro zdirjala z osličkom.

Omenili smo že, da je Tonček učil otroke krščanskega nauka. Pa tudi odraslih ni pozabil. Z vsemi v vasi je bil znan in dober. Zato so ga pa tudi vsi ljubili. Pa je tudi vsakemu povedal, kar mu je šlo. Tako je kar na kratko začel nekemu kmetu: »Ti si pa slab oče.« »Zakaj pa to praviš, Tonček?« »Zato, ker ne pošiljaš svojih otrok k sv. maši.« Oče odvrne: »Saj večji gre, če ima čas, mlajši pa je še premajhen.« »Premajhen?« odvrne Tonček, »saj je vendar star osem let. Pa bi moral hoditi že s sedmim letom. In tudi večji

Tonček je že kaj zgodaj začel gojiti željo, da bi kdaj postal duhovnik. Mnogokrat je o tem z velikim navdušenjem govoril. Enkrat je rekel mami: »Mama, tudi ti boš morala k meni k spovedi. Ti boš pozdravila: Hvaljen Jezus, jaz bom pa odgovoril: Vekomaj amen.« Med drugim je večkrat tudi pripovedoval, kako bo pridigoval in otroke učil krščanskega nauka. Saj je to obojno že poskušal, in sicer s prav dobrim uspehom. Zato pa je imel dečko tudi izredno veliko spoštovanje do duhovnikov. Nekoč je spet jezdil na svojem osličku. Pa je

bi ne smel opuščati maše. Vážnejša kot vsako delo je sv. maša. Vsaka sv. maša, ki jo tvoja sinova opustita, je zate smrtni greh. Ona nimata greha, ker morata pač tebe ubogati.« Tako je Tonček misijonaril.

Pa tudi za poganse misijone je bil dečko izredno navdušen. Podpiral jih je z denarjem in naročal misijonske časopise. Pa tudi sam je vedno bolj želel, da bi bil ne samo duhovnik, ampak misijonar. Večkrat je mami o tem pripovedoval. Mama si kar ni mogla misliti, da bi se kdaj res ločila od svojega edinca. Zato mu je ugovarjala: »Kaj pa bo s tvojo mamó, če bi šel ti med pogane.« Tončka je močno ganila ljubezen in skrb za mamó. Objel jo je prisrčno, pa je vendar dejal: »Ah, mama, še bolj kot tvoj sem božji. Ti nisi zame umrla.« Misel, da bi mogel duše reševati, malega junaka ni zapustila prav do smrti. Le malo pred smrtjo je še zašepetal: »Mnogo duš hočem rešiti.«

Tega so se zavedali tudi drugi. Zato so mu priporočevali grešnike, naj zanje moli. Neka usmiljenka, ki je Tončka dobro poznala, je stregla bolniku, ki ni hotel o spovedi nič slišati, čeprav je bil že blizu smrti. Tedaj sem srečala, tako pripoveduje sestra, na cesti Tončka. Precej sem ga prosila, naj moli za ubogega grešnika. Dečko takoj obljubi. In res. Ko pridem drugo jutro k bolniku, je bil takoj voljan prejeti svete zakramente, kar je tudi res storil z največjo pobožnostjo. Ko sem nato vse to Tončku pripovedovala, mu je obraz kar žarel od veselja. Sestra sklepa svoje poročilo z besedami: Jaz sem imela Tončka vedno za angelčka. Vedela sem, da ne bo dolgo živel. Bil je predober za ta svet.

Škrat Cmeruh.

Tiste dni je Jerica prejela prvo sveto obhajilo. Z Jezusovo pomočjo je Cmeruhova zapeljevanja in skušnjave premagovala mnogo laže. Zjutraj je skočila takoj po opravljeni jutranji molitvi k umivalniku. Vode se ni nič več bala, pa naj je bila še tako mrzla in za njena vroča lička neprijetna. Kadar se ji je pri zajtrku zdela kava premalo sladka, ni nič tožila. Zaradi Jezusa se je premagala in kavo brez besede posrebala.

Zgodilo se je, da je bila vsa zatopljena v svojo igro, ko jo nenadoma pokliče mamica: »Jerica, ali mi hočeš priti v kuhinjo na pomoč!« Brez premisleka je Jerica vse pustila in stekla k mamici.

Noben večer ni pozabila opraviti večerne molitve. Točno je izpolnila »Jezusove dneve« in tako sleherni večer podarila Jezusu krasen šopek svojih žrtvic in zatajevanj. Z eno besedo: Jerica je postala pravcata svetnica.

Kdo ji je k temu pripomogel? Jezus! Jezus je prišel v svetem obhajilu vsak dan v njeno srce. Jerica je mogla vsa srečna vzklikati: »Vse premorem v Njem, ki me krepeča!«

Ubogi škrat Cmeruh pa je pod streho pretakal debele solze, ki so se mu vsipale iz oči kot orehi. V besni onemoglosti ni mogel storiti nič drugega. Imel pa je vseeno še upanje, češ Jerica se bo svetništva naveličala in bo še rada šla za njim.

Ažmanov:

Mi najmanjši.

*Jezus naš, komaj da
brati že znamo;
tebe pa vsi srčno
radi imamo.*

*Vsak dan nas čakaš
v hostiji beli,
v nedolžno srce
se Neskončni preseli.*

*Pridi, o Jezus,
predobri naš Bog!
Varuj nas greha,
bolezn, nadlog!*

*V čisto srce
te prejeti želimo;
tebi popolnoma
se izročimo.*

Nova sestrica.

Zdaj pa na delo! Jakec in Mihec si gresta ogledat, kdaj bo »zrak čist«. Ko bo varno, bo Jakec zažvižgal in Jurče se bo z Nikico zmuznil na vrt.

Znaka pa dolgo, dolgo ni. Ko pa Jakec vendarle zažvižga, prime Jurče Nikico za roko, urno stečeta in že sta na vrtu pri Jakcu. Mihec pa že preži za grmom skrit kakor kak Indijanec.

In zdaj se igrajo skrivalnice tako živo, da na vse drugo pozabijo, tudi na previdnost. Ni pa Micka pozabila na uro, kdaj morajo v posteljo. Stopi na hodnik in pogleda po vrtu. Otroci se smejejo in podijo. Toda, ti moj ljubi Bog! Kaj pa je to? Saj Mihec ni samo eden, ampak dva. Vsa iz sebe si pomane oči. Ne, res: Miheca sta dva!

»Mihec!« zavpije Micka vsa trda od groze.

In že so vsi izginili.

Jurče steče z Nikico v hišo.

Micka pa odide na vrt in hiti proti grmovju. Otroci so zdaj prepričani, da je Micka videla vse štiri. Kaj bo pa zdaj? Ali naj Nikico skrijejo in bo morala prenočiti na vrtu?

In že šine Jakcu neka misel v glavo: Micko bo treba zamotiti, medtem bodo pa Nikico spravili na varno.

»Jurče! Jakec! Mihec!« vika uboga Micka.

»Micka, ljuba Micka, igray se z nami slepe miši!« lepo prosi Jakec in pride izza grma.

»No, malo, čisto malo, samo enkrat!« priliznjeno moleduje Mihec.

Ali naj se Micka taki goreči prošnji ustavlja?

»Oh, sitneži! No, pa naj bo, a samo enkrat.«

Jakec vzame Micki veliki robec iz predpasnika in ji zaveže oči. Potem pa plešejo in skačejo okoli nje in v tem Jurče z Nikico steče v hišo.

Takoj pa pride nazaj in igre je konec.

Micka spravi otroke v posteljo, potem pa v kuhinji Lenki potoži, da ji pešajo oči in je danes dvojno videla: zdelo se ji je, da sta Mihca dva, pa je vendarle bil en sam.

»Če kdo vidi dvojno, je to slabo znamenje,« reče Lenka, »mogoče si nocoj pri večerji preveč pila.«

»No, kaj takega!« ugovarja Micka.

»Vem, vem. Kozarec vina ti res ni mogel škodovati, zato pa pravim, da je slabo znamenje.«

To je otroška nogavica!

Ko sta vse pospravili in odmolili, sta hišna in kuharica šli po stopnicah v svojo sobo. Micka je s svečo hodila spredaj. Naenkrat pa je obstala, nekaj pobrala in prebledela kakor zid. V rokah drži novo nogavico in se vsa trese.

»Kaj pa ti je zopet, ubožica?« zaskrbi Lenko.

Micka pa si gre z roko preko oči, a nogavica ostane nogavica. Jezno in divje pogleda Lenko in vikne:

»Čarovnija! Le poglej tole!«

»Kakšna čarovnija? To je otroška nogavica!«

»Nogavica, nogavica! Kajpa da je! Nastavila sem jo pred tednom dni in napravila štiri ali pet krogov. Potem

je izginila, kakor da se je v zemljo vdrla, in zdaj je dovršena. Tudi klobčič je izginil!«

Lenko je zaskrbelo, če se Micki meša.

»Ah, kaj boš na to mislila! Pozabila si pač, da si jo sama dovršila.«

Micka pa zmaje z glavo.

»Res se staram, tako hudo pozabljiva pa spet nisem. Ne vem, kaj naj si mislim. Kar se zadnje dni godi v tej hiši, je čarovnija! Ali ni čudno, da Jakec naenkrat zbolí, pa je spet prav tako naenkrat zdrav? Jurče pa si zvine nogó in si jo z vodo v nekaj urah pozdravi.«

»No, veš, voda je domače zdravilo!« hoče Lenka zagovarjati svoje zdravilske zasluge.

»Stric govori zmešano o deklici, ki je nikjer ni, in zvečer vidiš dva Mihca namesto enega! Zdaj pa še ta nogavica! Moj Bog, čas je že, da se gospa vrne. Jaz sem že prestara, da bi reševala uganke...«

Nika pa se je prav tako čudila, da ji je nogavica izginila. Najbrž se je z njo igral Dlaka in jo zvlekel na stopnice. Ali pa so jo otroci sami v svoji naglici nevede spravili tja.

Lenka pa je bila prepričana, da je Micka na izletu bila gologlava in se ji je v možganih nekaj premaknilo.

9. »Očetje« postanejo bratje.

Pred vrtnimi vrati se je ustavil avto. Pozvonilo je in Lenka je stekla odpirat.

»Gospa!« je viknila. »Kako ste nas presenetili!«

»Dober dan, Lenka,« je veselo rekla gospa, mama treh dečkov. »So moji fantiči doma?«

»Povabljeni so na malico h gospe Borštnikovi in Micka je šla z njimi. O, če bi vedeli, da pridete! Zakaj pa niste brzojavili, gospa?«

»Ker sem vam hotela napraviti veselje. Je doma vse v redu?«

»Da... no, še kar dosti.«

»Kaj pa se ti zatika, Lenka? Je pri otrocih kakšna stvar narobe?«

»Oh ne, gospa, fantje so pridni in zdravi. Samo Micka, veste, je že nekaj dni tako čudna in vidi stvari, ki jih ni.«

»Nič hudega. Jo bomo že pozdravili,« se nasmehne mlada gospa.

Lenka in šofer sta spravila prtljago v gospenjo sobo, gospa pa je šla pozdravit svojega brata, hišnega strica. Bil je raztresen in zamišljen kakor vedno. Potem je odhitela v svojo sobo, da se preobleče.

»Ste, gospa, zelo utrujeni?« vpraša Lenka.

»Ne, Lenka, saj sem dosti dolgo počivala in se tudi kar dobro popravila.«

»Ali boste kakšno stvar zaužili?«

»Da, pripravi mi dobrega čaja s piškoti, pa šele čez eno uro, da se morem preobleči. Le kje danes tiči Dlaka, da me ne pride pozdravit?«

»Ah, gospa, kar vas ni bilo doma, se je za nas strašno malo brigal. Samo jest je prihajal, pa se spet nekam zmuznil. Menda je miši lovil na podstrešju, vsaj videla sem ga nekaj kratov, da je od tam prišel jest.«

»Škoda, zanj in za otroke bo veliko veselje, ko me bodo spet videli.«

»Gospa, ali naj grem ponje? Saj niso daleč.«

»Ne, ne, Lenka, naj se le zabavajo, se bom vsaj lahko skopala in mirno oblekla.«

Gospa je res vse to naredila. Pretekli sta kar dve uri, preden so se otroci vrnili. Ko so prihrumeli v hišo, je Lenka stopila vrh stopnic, se z rokama uprla v boke in rekla:

»Otroci, hitro! Zgoraj vas čaka neka gospa.«

Razumeli so jo in vsi hkrati vzdiknili:

»Mama, mama!«

Planili so na stopnice in ubirali kar po tri naenkrat. Že so se objemali z ljubljeno mamico.

»Srčki moji!« se je smejala gospa.

»Kako ste pa vedeli, da sem jaz?«

»Lenka je rekla: zgoraj vas čaka neka gospa.«

»In takoj smo uganili, da si ti, mamica.«

»Pojdimo v mojo sobo, pa mi boste povedali vse, kar ste ta čas dobrega in slabega naredili, in jaz vam bom potem dala nagrade.«

Tedaj pa pride še Micka.

»Naša dobra Micka«, reče gospa in ji poda roko. »Ali so te otroci hudo jezili?«

»O, gospa, kako sem vesela, da ste tako zdravi! Fantiči so bili zelo pridni, samo jaz...«

»Kaj, kako, Micka? Ti da nisi bila pridna?«

»Oh ne, gospa, ne mislim tako. Samo stara sem, moj Bog, tako sem stara...«

»Vse to bo prešlo, Micka,« pravi gospa prisrčno.

Seveda pa uboga stara Micka ni mogla razumeti, kako naj bi njena starost prešla.

»Lepo novico imam za vse tiste, ki so bili pridni.«

»Kakšno?« radovedno vpraša Mihec.

»Kaj bi rekli,« vpraša mama, »če bi vam prinesla sestrico?«

»Sestrico?«

Vsi trije so hkrati razočarano in nevoljno vzdiknili.

»Da, sestrico. Vem, da za deklice ne marate, a ta je pa res srčkana in dobra.«

»Hm!« se zamisli Mihec, pa tudi Jakec in Jurče sta potrta.

»Da, neko deklico sem vzela za svojo.«

»Tudi ti?« vzklikne Jurče.

»Kako to misliš, Jurče: tudi ti?« se začudi mama. »Ali si morda tudi ti katero posvojil?«

»Ne, kar tako sem rekel.«

»Punčka je ubožica, brez staršev. Upala sem, da mi boste tudi vi pomagali narediti dobro delo in jo boste radi sprejeli za sestrico.«

Fantje se vsi zbegani spogledajo. Moj Bog, zakaj vendar mami niso o Nikici takoj pisali? Zdaj pa bo ta sestra Nikico spodrinila. Ne, sestrice ne smejo sprejeti, saj imajo že svojo »hčerko«.

Jurče se oglasi:

»Veš, mama, deklica...«

»Nič, mi ne maramo deklic!« se odločno upre Mihec. »Vsaj te ne!«

»Zakaj pa ravno te ne? Bi rad kako drugo?«

»Ne, deklic sploh ne.«

»A ta je tako nesrečna! Jo hočete zapoditi?«

»Ali je že tukaj?« vpraša Jakec.

»Samo dolgočasila bi se pri nas,« začne Jurče precej hinavsko. »Ena deklica pa trije dečki, veš, mama...«

»Ko bi bili vsaj dve!« poskusi Mihec z novim načrtom, da bi tudi svojo »hčerko« pod streho spravil.

»Ne,« ugovarja mama. »Jaz hočem samo eno. Če te nočete, pa nobene. Torej naj jo zapodim?«

Fantje so v strašni zadregi. In temu mama pravi velika novica!

V sobo stopi ... Nikica.

»Prav. Odprite tistale vrata in ubožici sami povejte, da je ne marate, naj kar gre!«

»Ubožica!« vzklikne Jurče.

Seveda, saj bi mami radi ugodili, samo da bi hotela tudi njihovo Nikico sprejeti.

»Mama, kar vzemi svojo deklico, samo en pogoj bi radi stavili.«

»Ne, ne!« si gospa maši ušesa. »Nič pogojev!«

In v veliko začudenje fantov glasno zakliče:

»Dlaka!«

Še preden so mogli dečki razumeti, se odpro vrata in ... v sobo stopi njihova »hčerka« Nikica, vesela in čedno oblečena.

Joj, kaj takega!

Fantje jo objemajo, kričijo, skačejo, kakor da so od veselja znoreli. Kdo bi si bil mislil! Mamina novica je res velika.

Naši rajni prijateljski

† **Pirc Vida**, učenka I. r. meščanske šole v Krškem. Umrila 14. III. 1940. — Ko so vabili velikosobotni zvonovi k vstajenju, je bila položena v grob. Bila je vedno dobra in plemenita, pa tudi globoko pobožna, zato smo uverjeni, da ji je na Jezusovem srcu zdaj nad vse dobro.

† **Ivšek Marija**, učenka Ij. šole, Sv. Jedert nad Laškim. Umrila je 8. XII. 1939. — Odlikovala se je zlasti v tem, da je bila vedno vesela in vedra. Vir njenega veselja je bil Gospod Jezus, ki ga je pogosto in dobro pripravljena prejemala v svoje srce.

† **Zofka Vališer**, Sv. Duh na Ostr. vrhu. Umrila je 26. VII. 1939. — Kljub temu, da ni več hodila v šolo, je ostala zvesta naročnica »Lučke«. Bila je posebno vneta častilka nebeške Matere; njej v čast je tolikokrat pela lepe pesmice. Trdno smo uverjeni, da je zdaj v Marijini nebeški družbi.

† **Maks Vrhovnik**, uč. Ij. š. v Selah pri Slovenjem Gradcu. Umril 21. III. 1940 v bolnišnici. — Veliko je trpel, a vse je voljno prenašal. Pokopan je bil na veliki petek, kakor Jezus, ki ga je Maks tako zelo ljubil.

Pošta malega Jezusa

Sv. Križ pri Rogaški Slatini.

»Lučka« mi je najdražja prijateljica. Hvaležna sem našemu gospodu katehetu A. Čarterju, ker nam jo priporoča in prinašajo. »Lučka« nam je kakor zvezda v temi in nas vodi k cilju. Pa še nekaj Vam moram sporočiti. Imamo tudi Marijin vrtec, kjer se učimo ljubiti Marijo. Če jo ljubimo, nas ogrne s svojim skrivnostnim plaščem ter nas varuje prevar in zmot.

Imamo tudi pevsko društvo; vsako nedeljo in vsak praznik pojemo Bogu in Mariji na čast. Rada bi Vam več napisala, pa žal ne morem, ker ležim v celjski bolnišnici.

Srčno Vas pozdravlja in poljublja roko Vam iz srca hvaležna

Rozalija Boršič,

učenka 7. razr., Sv. Križ pri Rog. Slatini.

Odgovor: Bom že molil zate, da se boš čimprej pozdravila.

Bakovci.

Povedati Vam moram, da smo dobili novega gospoda kateheta. Prejšnji gospod Janko Škraban so nas nedavno zapustili. Bili smo zelo žalostni. Tri tedne nismo imeli kateheta, dokler niso prišli novi gospod Matija Rous, ki so bili prej katehet v Črenslovci. Novega gospoda smo se neizmerno razveselili. Imamo jih zelo radi. V šoli komaj čakamo, kdaj bo verouk. In tudi učimo se z veseljem.

Elemir Jablanovec,

učenec V. razreda v Bakovcih.

Odgovor: Zelo me veseli, da imaš tako rad svojega gospoda kateheta in veroučno uro. Želim Ti, da bi to navdušenje vedno ohranil.

Iz Nove Štife.

Povedati Vam moram, da mi »Lučka« zelo ugaja; vsak mesec jo nestrpnost pričakujem. Pridno pišem »Jezusove dneve« in kadar mi vest narekuje, da napišem same +, sem zelo vesela. Včasih pa menda že ima tudi škrat »Cmeruh« svoje kremplje vmes in takrat moram pisati tudi 0, za kar pa vem, da je žalosten moj angel varuh. Priporočam se Vam, gospod urednik, v molitev, jaz pa bom za Vas molila. Prisrčno pozdravljeni!

Berta Slatinšek,

uč. III. r., II. od., Nova Štifta 41, p. Gornji grad.

Odgovor: Zaradi »Jezusovih dni« sem Te zelo vesel. Lepo Te prosim, da vztrajaš in ne odnehaš od svojega prizadevanja. Z zvestim izpolnjevanjem »Jezusovih dni« si boš utrdila svojo voljo v dobrem.

S Trebelnega.

Tudi jaz sem naročnica »Lučke«. Zelo sem je vesela, kadar nam jo g. kaplan prinesejo v šolo. Rada čitam pošto malega Jezusa. Preberem jo štirikrat ali tudi petkrat. Citam tudi poročilo o rajnih prijateljskih. Bridka je ločitev, a tolaži nas upanje, da se snidemo nekoč pri Jezusu. Pozdravljam gospoda urednika in vse Lučkarje in Lučkarice.

Škrjanc Mici,
učenka 3. razr., 1. r.

Odgovor: Vesel sem, ker si tako vneta za »Lučko«. Kaj pa »Jezusovi dnevi«? Daj, daj, spravi se ta mesec tudi na to važno delo Mariji, majniški Kraljici v veselje.
Urednik.

Zgodba o pujsu.

Gospod mesar Jaka je šel z vozom po pujsa. Njegov psiček Pazi se je zelo rad vozil s konjem Belcem, kateri je bil zelo plašljiv.

Mesar Jaka dolgo ne premišljuje, zgrabi pujsa in ga vrže na voz, misleč, da je vseh ceremonij konec. Toda mali Pazi ni bil vesel pujsa na vozu in se takoj z največjim lajanjem zažene v debeluha. Debeli pujs se je tako ustrašil malega Pazija, da je zacvilil, kakor bi ga bili že klali, nato se je obrnil in skočil z voza. Mesar Jaka ga hoče zgrabiti za ušesa, toda pujs je bil hitrejši in se mu je z velikim krikom izmuznil iz rok, zraven tega je še mesarja Jaka potegnil za seboj, da je padel na glavo sredi ceste. Bil je velik krik, mesar je vpil, pujs cvilil in pes lajal. Mladi konj se je tega tako prestrašil, da je v največjem diru zbežal po zmrznjeni cesti proti domu. Pujs je zbežal v svinjak, mesar Jaka je pa od velike nesreče zdihoval na sredi ceste. Tedaj šele se je spomnil, da je prejel zaslužen kaznen, ker je šel po pujsa namesto k sveti maši.

To je rešila Suštar Vida, Mojstrana 11, učenka 4. razr. osnovne šole na Dovjem.

Uganke

REŠITEV UGANK V »LUČKI« ŠT. 8

Št. 1. Krsta.

Št. 2. Na strehi ne sedi noben golob več, ker so vsi odleteli.

Št. 3. Ded je star 72 let, babica 60 let.

Št. 4. Bogdanov oče se pusti obriti po obrazu.

Vse štiri uganke so pravilno rešili sledeči:

Ravšelj Ivanka, Cepuš Roman, Zalokar Ivana, Ribarič, Skoporc Tončka, Šmid Stanko, Hribšek Justina, Rupret Elizabeta, Klančnik Dora, Židan Ivan, Barjek Marica, Arhnavar Martin, Žerovec Jože, Demšar Tomaž, Peršuh Janez, Repar Jože, Grmovšek Marija, Cvelfar Jože, Čujež Franc, Slomšek Ljudmila, Gajšek Ivan, Gajšek Silvester, Lajh Ivan, Šket Marija, Bezenšek Franc, Cugmajster Marija, Dolenc Cilka, Hafner Mira, Kajzer Anica, Šimenc Minka, Šimenc Joško, Buh Emil, Jereb Anton, Leben Minka, Štibelj Franca, Dolenc Marica, Benedičič Stanka, Brtoncelj Marica, Rihtaršič Majda, Dolenc Anica, Ravnihar Marija, Vrečar Lenka, Golnar Marija, Urbančič Vida in Ramovš Marija.

Izžrebani so bili sledeči:

Cepuš Roman, uč. 3. razr., Sv. Lenart nad Laškim.

Skoporc Tončka, uč., Radeče pri Zid. mostu.

Šmid Stanko, uč., Praprotno pri Sevnici.

UGANKE

Vodoravno in navpično!

	1	2	3	
1.	del	cerkve		del cerkve
1. 2.				del glave
3.				ime

	1	2	3	
1.	umetniški	izdelek		umetniški izdelek
2.		del	naslova	del naslova
3.		del	hiše	del hiše

3. Dva pastirčka paseta ovčice in se pogovarjata. Prvi pravi: »Daj mi eno izmed svojih ovčic, pa bom imel ravno enkrat več ovčic kot ti.« — Drugi mu odvrne: »Daj mi raje ti eno izmed svojih ovčic, pa jih bova imela oba enako.« — Koliko ovčic je imel vsak izmed pastirčkov?

4. Zobe imam, pa ne jem.

Znam rezati, pa nisem nož.

5. Kateri ptič je orlu najpodobnejši?

Kdor bo prav uganil vseh pet ugank in bo izžreban, dobi nagrado.

Zgodba o premeteni opici.

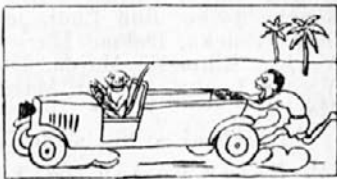
1. Jumbo z avtom prifrči.

2. »Opica, že moja si!«

3. Truden zlekne se na tla.

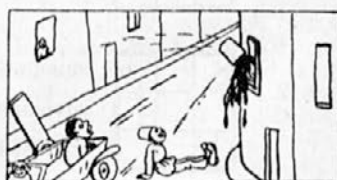
4. Opica voziti zna.

5. Avto leva strašno zmelje.. 6. ...in se v Sračjo vas pripelje.

7. Stražnik se na tla zvali.

8. Ženski lonec v glavo prileti.

9. Avto obleži razbit.

10. Jumbo gre se v ječo pokoriti.

„Jezusovi dnevi“

[illegible]

Izpolnajte „Jezusove dneve!“

Naj ne bo nobenega čitatelja »Lučke«, ki ne bi z vso vnemo izpolnjeval »Jezusovih dni«, in sicer v ta namen, da bi mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki se je vršil meseca julija v Ljubljani, rodil trajne sadove za ves svet, zlasti pa še za našo slovensko domovino.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.